

klockan 2 på natten började ett snöfall, som snart blev häftigt och varade i sex timmar. I gryningen var skogen täckt av snö, då jag infann mig på min vanliga observationspunkt i nötkräkornas tillhåll. Vid tiden för soluppgången hade bofinksträcket kommit i gång, men nu sträckte alla flockarna i en riktning, som var rakt mot s a t t föregående dagars. I dem som passerade tillräckligt nära för att kunna urskiljas i snöyran, räknades 3—45 exemplar per flock. Många som på grund av snöfallet ej kunde urskiljas med synens hjälp, hördes fara förbi i samma riktning som de övriga. Sträcket pågick hela morgonen och samtliga bofinker flögo med sydvästlig eller västsydvästlig kurs.

Såsom nyss nämndes, var det denna morgon ej kallare än flera goda sträckmorgnar tidigare. Lufttrycket var också i stort sett detsamma (984 millibar mot 983—991 de sex närmast föregående dagarna) och likaså vinden (västlig av ringa styrka).

Vad som alltså synes ha varit avgörande för omkastningen av sträckriktningen, är det häftiga snöfallet, som redan på morgonen hade täckt skogen med snö.

Detta ger anledning till ytterligare reflexioner — visserligen måste snön ha kraftigt försvårat bofinkarnas näringsmöjligheter, men eftersom återsträcket hade börjat redan i soluppgången, var det knappast hungern, som direkt orsakade det, utan snöfallets omedelbara verkan på fåglarna synes i detta fall närmast ha varit av psykisk natur.

P. O. SWANBERG

3. Stenknäck häckande i Uppsala och vid Västerås

I V. F. 1946 sid. 136 har J. LEPIKSAAR en notis om stenknäckar i Uppsala 1947, där han säger att fåglarna kanske häckat inom staden. Sommaren 1946 kunde jag konstatera häckning i Uppsala, i det jag då fann ett bo i Carolina-parken. Boet satt i en caraganahäck nära 2 m från marken, mycket väl dolt i de översta skotten, och innehöll 4 ungar, som lämnade boet den 8 augusti. Boet tillvaratogs och överlämnades till en skola.

JOHN ROSENSEN

Den 13.6.1947 observerades vid Gångholmen, Västerås—Barkarö, två stycken stenknäckar (*Coccothraustes coccothraustes*) som oroligt flögo omkring bland trädskronorna. Efter en stund upptäcktes deras bo i en grenklyka av en alm c:a 3½ m över marken. Boterrängen var en gles lövskegsdunge med en frodig undervegetation av slån och smågran. Alldeles intill fanns ett stort bestånd av förvildade körsbärsträd, vilket kanske bidragit till deras val av boplats. Dagen efter, den 14.6, undersöktes boet och befanns innehålla 5 ägg. Den 26.6 voro fyra ägg kläckta. Det femte var ett rötägg. De fyra vitulliga ungarna ringmärktes. Den 30.6 voro två ungar utflugna.

LENNART LUNDIN

4. Tallbit iakttagen i s. Skåne hösten 1946.

Enligt meddelande till undertecknad av konservator LOUIS ANDERSSON, Malmö, iakttag denne den 15 december 1946 några km söder om järnvägsstationen i Veberöd en flock tallbitar (*Pinicola enucleator*) på fem exemplar. En av dem, en hona, blev skjuten och finns nu konserverad i hr ANDERSSONS fågelsamling.